

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 31.5.2017
Čj. MSP-208/2016-OJD-SPZ/2
Počet listů: 2
Přílohy: 3

**Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno**

Věc: obv. J. G., nar. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy:

- ověřená kopie rozsudku Nižšího vojenského soudu v Brně PSP-47 ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55
- předkládací zpráva VÚA Praha ze dne 16.2.2016, č.j. 99-2/2016-211100
- rehabilitační spis bývalého Vojenského obvodového soudu v Brně, sp. zn. 2 Rtv 203/90

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného J.G.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému rozsudku Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55.

Rozsudkem Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55 byl obv. J. G. uznán vinným trestným činem vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona. Za tento trestný čin byl obv. J.G. uložen trest odnětí svobody v trvání 15 měsíců nepodmíněně. Současně byl obviněnému podle § 43 býv. trestního zákona uložen trest ztráty čestných práv občanských a ztráty práv uvedených v § 44 odst. 2 býv. trestního zákona na dobu 3 roků.

Rozsudek nabyl právní moci dne 4.10.1955.

Předmětného trestného činu se obviněný podle výroku tohoto rozsudku dopustil tím, že dne 6.9.1955 u svého útvaru ve VVP Lešť odmítl po nástupu vojenského cvičení obléci vojenský stejnokroj, převzít zbraň a konati vojenské cvičení, přičemž se odvolával na svoje náboženské přesvědčení svědka Jehovova.

Obviněný J.G. podal dne 16.6.1990 podnět k soudní rehabilitaci dle zákona č. 119/1990 Sb. K podnětu obviněného rozhodl bývalý Vojenský obvodový soud v Brně usnesením ze dne 19.12.1990, sp. zn. 2 Rtv 203/90, které nabylo právní moci dne 15.1.1991, tak, že návrh obviněného podle ust. § 4 písm. c) za použití ust. § 9 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci zamítl, protože trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) bývalého trestního zákona č. 86/1950 Sb. nebyl v citovaném zákoně o soudní rehabilitaci uveden tak, že by se na něj vztahovala soudní rehabilitace. Teprve novelou zákona o soudní rehabilitaci, provedenou zákonem č. 47/1991 Sb., došlo k rozšíření okruhu rehabilitovaných trestných činů též o trestný čin vyhýbání se služební povinnosti.

Po prošetření věci nelze s postupem Nižšího vojenského soudu v Brně souhlasit, a to z následujících důvodů.

Podle § 15 odst. 1 Ústavy Československé republiky z roku 1948 (ústavní zákon č. 150/1948 Sb.) se svoboda svědomí zaručuje.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 87/1950 Sb., trestního řádu, bylo úkolem soudu v trestním řízení zejména spravedlivě rozhodovat o trestných činech.

Podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestního zákona, se trestného činu vyhýbání se služební povinnosti dopustil ten, kdo se úmyslně vyhne plnění služební povinnosti nebo služebního úkonu tím, že padělá listinu, předstírá nemoc, použije jiného úskoku nebo se odvolává na náboženské nebo jiné přesvědčení.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, je účelem tohoto zákona zrušit soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská politická práva a svobody zaručené ústavou a vyjádřené v mezinárodních dokumentech a mezinárodních právních normách zákon označoval za trestné, umožnit rychlé přezkoumání případů osob takto protiprávně odsouzených v důsledku porušování zákonnosti na úseku trestního řízení, odstranit nepřiměřené tvrdosti v používání represe, zabezpečit neprávem odsouzeným osobám společenskou rehabilitaci a přiměřené hmotné odškodnění a umožnit ze zjištěných nezákonností vyvodit důsledky proti osobám, které platné zákony vědomě nebo hrubě porušovaly.

Podle § 1 odst. 2 téhož posledně uvedeného zákona činy, které směřovaly k uplatnění práv a svobod občanů zaručených ústavou a vyhlášených ve Všeobecné deklaraci lidských práv a v navazujících mezinárodních paktech o občanských a politických právech, byly československými trestními zákony prohlášeny za trestné v rozporu s mezinárodním právem a mezinárodnímu právu odporovalo také jejich trestní stíhání a trestání.

V dané věci je nutno při přezkumném řízení vycházet z účelu zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, jehož vydáním sledoval zákonodárce především odstranění největších křivd, které se v 50. letech 20. století staly v justičním rozhodování tak, jako tomu bylo právě v posuzovaném případě, kdy obv. J.G. byl v podstatě odsouzen pro své náboženské přesvědčení. Navíc v době rozhodování Nižšího vojenského soudu v Brně nebylo zohledněno, že jmenovaný svým jednáním toliko uplatnil právo na svobodu svědomí zaručené v ust. § 15 odst. 1 Ústavy ze dne 9. 5. 1948. Dále je třeba konstatovat, že Ústava z roku 1948 sice svobodu svědomí formálně zaručovala, avšak navazující norma nižší právní síly vydána nebyla. Právo na svobodu svědomí přitom nelze zaměňovat se svobodou víry ani se svobodou náboženskou, zejména když motiv jednání pod imperativem svědomí je v případě odmítání vojenské služby

nutno považovat za určující (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 26.3.2003, sp. zn. Pl. ÚS 42/02). Obviněný J.G. tedy neměl možnost získat individuální úlevu při plnění služební povinnosti ani vykonávat alternativní službu beze zbraně, jelikož tato neexistovala, a proto nemohl dostát svým zákonným povinnostem, aniž by se dostal do rozporu se svým vlastním svědomím. Jeho jednání tak, jak je popsáno v napadeném rozsudku, tedy není a nebylo trestným činem pro absenci jeho imanentního znaku – protiprávnosti.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v dané věci došlo k porušení zákona v neprospěch obviněného J.G. a je proto namístě předmětný odsuzující rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55, jakož i další obsahově navazující rozhodnutí, zrušit, napravit tak nezákonný stav a poskytnout tímto způsobem určité zadostiučinění obviněnému, který setrval na svém náboženském přesvědčení i v době totalitního režimu, resp. jeho blízkým.

S přihlédnutím k důkazní i procesní situaci, kdy skutkový stav byl spolehlivě zjištěn a reálně nepřipadá v úvahu doplňování dokazování, se domnívám, že je možné a vhodné, aby Nejvyšší soud též sám rozhodl o zproštění obviněného obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.

Navrhuji proto, aby Nejvyšší soud ČR:

- 1) podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že rozsudkem Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55, byl v neprospěch obviněného J.G. porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 87/1950 Sb., ve vztahu k ustanovení § 270 odst. 1 písm. b) tr. zákona č. 86/1950 Sb.,
- 2) podle § 269 odst. 2 trestního řádu rozsudek Nižšího vojenského soudu v Brně ze dne 30.9.1955, sp.zn. T-31/55, zrušil a dále zrušil i všechna rozhodnutí na tento rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
- 3) a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. řádu a podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obviněného J.G. obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 6.9.1955 u svého útvaru ve VVP Lešť odmítl po nástupu vojenského cvičení obléci vojenský stejnokroj, převzít zbraň a konat vojenské cvičení, přičemž se odvolával na svoje náboženské přesvědčení svědka Jehovova, v němž byl spatřován trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [6 Tz 33/2017](#)